

COOPERADORS **DE L'OPUS DEI**

ÍNDEX

Què és l'Opus Dei,	4
Cooperadors de l'Opus Dei,	6
L'alegria de donar,	14
Una grandesa insospitada,	22
Amics de Déu,	30
Sant Josepmaria, un sant proper,	38

En una paràbola de l'Evangelí, el llum encès simbolitza la llum de la fe, que es manifesta en les obres bones (Mt 25, 1-13).

El món sempre estarà necessitat d'homes i dones que es proposin donar la llum de Crist i sembrin –amb obres de caritat– la pau i l'alegria. Demano a Déu Nostre Senyor que cada un dels cooperadors sàpiga deixar un rastre de concòrdia i de servei a la societat.

Gràcies a Déu, són moltes les iniciatives educatives i socials que han sorgit en innumbrables llocs per la col·laboració dels membres de l'Opus Dei, dels cooperadors i de moltes altres persones de bona voluntat. També en els propers anys serà necessari estudiar i posar en marxa altres iniciatives, encaminades al servei de necessitats locals específiques, que siguin –alhora– un punt de referència cultural, social i espiritual.

En pregar cada dia pels cooperadors, com fem tots a l'Opus Dei, demano a Déu que en premiï la seva ajuda generosa, perquè puguin conèixer cada vegada millor la Veritat consoladora de Crist.

+ Xavier Echevarría
Prelat de l'Opus Dei

QUÈ ÉS L'OPUS DEI

És una institució de l'Església Catòlica fundada per sant Josepmaria Escrivà de Balaguer el 2 d'octubre de 1928. El nom complet és Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei. També s'anomena senzillament, Opus Dei, "Obra de Déu".

Té com a finalitat contribuir a la missió evangelitzadora de l'Església, promovent entre persones de tota condició una vida coherent amb la fe en les circumstàncies ordinàries de l'existència humana i especialment a través de la santificació del treball.

El missatge de l'Opus Dei manifesta que tot treball digne i noble pot esdevenir un quefer diví. Per a sant Josepmaria, santificar el treball significa obrar segons l'esperit de Jesucrist: realitzar acabadament la pròpia tasca, per donar glòria a Déu i per servir els altres, i contribuir d'aquesta manera a santificar el món.

L'Obra proporciona formació espiritual i atenció pastoral als seus fidels i a totes les persones que ho desit-

gin, perquè –cada un en el seu propi lloc a l'Església i al món– coneguin i estimin Déu, donin testimoni de la fe i cooperin a solucionar cristianament els problemes de la societat.

La prelatura de l'Opus Dei, com les altres circumscripcions de l'Església, està constituïda per un prelat (Mons. Xavier Echevarría) amb el seu presbiteri, i per fidels laics, tant homes com dones. Moltes persones participen en les seves activitats apostòliques i, entre elles, es troben nombrosos cooperadors.

Els cooperadors de l'Opus Dei són homes i dones que ajuden amb la seva oració, amb les seves almoines i amb el seu treball –cadascun segons les seves possibilitats– en les activitats que promou la prelatura de l'Opus Dei. Els testimonis que es presenten a continuació són una petita mostra de com col·laboren i per què.

Família de Jean-René Philibert.
Cooperador a Quebec (Canadà).

«A mesura que el nostre afany d'amor i de pau vagi estenent-se, com una conseqüència de l'esperit cristià que anirà amarant totes les activitats del món, contribuirem a què siguin resolts més fàcilment els grans problemes que aclaparen la humanitat».

Sant Josepmaria

COOPERADO DE L'OPUS DEI

Els cooperadors són persones de totes les races, cultures i religions: catòlics i no catòlics, cristians o no, i també no creients, que amb els fidels de la Prelatura i altres ciutadans promouen nombroses iniciatives de caràcter formatiu i social.

La seva col·laboració pot ser tant de caràcter espiritual com material. "Necessitem cooperadores com tu, que preguin; cooperadores com tu, que somriguin", va comentar sant Josepmaria a una cam-

perola peruana, en un viatge per Amèrica Llatina. Materialment, poden cooperar amb el seu treball o amb almoines. Referint-se a aquells que comparteixen ideals de promoció humana amb fidels de l'Opus Dei, deia sant Josepmaria: "Tinc força amics que no són catòlics. Ens donen una mica d'allò que per a ells fins ara era necessari; ho donen generosament per a les obres apostòliques. Ens faciliten el seu temps i un tros de la seva vida."

RS

Janaiha Faith Nelson. Washington D.C. (Estats Units).

Els cooperadors catòlics aprecien també el sentit espiritual i apostòlic d'aquestes activitats, al servei de Déu, de l'Església i de totes les ànimes. Entre ells, es compten, no només fidels laics, sinó clergues de moltes diòcesis d'arreu del món i comunitats religioses, que hi col·laboren amb la pregària.

Els cooperadors reben l'afecte, l'agraïment i l'oració diària del Prelat i de tots els fidels de

l'Opus Dei. A més, si ho desitgen, se'ls ofereix la possibilitat de rebre acompanyament espiritual. Els cooperadors catòlics es beneficien també dels béns espirituals concedits per l'Església Catòlica als qui col·laboren amb l'Opus Dei: en determinades dates de l'any poden rebre el do d'algunes indulgències, observant les condicions establertes per l'Església i renovant, per devoció, els seus compromisos com a cooperadors.

COMPARTIA AQUELLS IDEALS

«Encara que no vaig rebre cap instrucció religiosa, d'ençà de petit el cant dels ocells i la bellesa dels rius i muntanyes de la meua terra m'havien fet pensar en l'existència d'un Creador, i sentia desitjos de saber més sobre religió. Un bon dia van obrir un centre de l'Opus Dei al costat de casa i aquesta va ser la meua ocasió per aprofundir. Allà vaig poder informar-me, preguntar, llegir... I també vaig aprendre a pregar. Als pocs anys, encara que no era cristià, vaig decidir fer-me cooperador, ja que **compartia els ideals d'aquelles persones que ensenyaven als joves allò que a mi m'hauria agradat aprendre en la joventut: com conèixer Déu i portar una vida noble, de treball, de comprensió i respecte cap als altres, de sana diversió...** Al cap d'uns anys em vaig batejar. El missatge de sant Josepmaria m'ajuda a santificar la feina, que transcorre en bona part en un jardí i entre flors: quan estic regant o adobant, penso en la cura que té el Senyor amb mi, i quan les flors van obrint-se i florint, demano al Senyor pel creixement espiritual de tots els homes».

Yedik Almasbekovich Mamrainov

Viu a Almaty (Kazakhstan). Treballa com a jardiner i mantenidor.

PARENTS I AMICS

«He sentit que **els cooperadors són com els parents i amics dels fidels de l'Opus Dei** i justament vull ser això. Pel que fa a l'ajuda espiritual, em beneficieu i participo dels mitjans de formació que ofereix la Prelatura, mentre que, amb la meua oració i altres aportacions, unides a les de la resta de cooperadors, ajudo l'Obra».

Marie Jones

Viu a Leatherhead, Surrey (Regne Unit). Està casada i té tres fills.

DONANT ALÈ ALS MALALTS

«Vaig conèixer l'Obra fa més de trenta anys i sóc cooperador d'ençà de l'any passat. Sóc assistent social i m'ocupo de donar alè als malalts. Em van diagnosticar una esclerosi múltiple l'any 1991 i em van dir que tenia set anys de vida. La malaltia s'ha anat agreujant amb el pas dels anys i ara només puc donar alguns passos amb molt d'esforç. Des de fa poc, no puc escriure ni llegir. No obstant això, tot i el pronòstic dels metges, segueixo vivint gairebé vint anys després del diagnòstic. **Crec que no tinc vocació a l'Opus Dei, però em sento vinculat a l'Obra com si fos part de la família.** M'ajuda molt la doctrina sobre la santificació de la vida quotidiana: tot allò que faig, encara que sembli de poca importància, té una relació amb Déu i un valor infinit; això em sembla fabulós».

Christoph Flaspöhler

Viu a Wachtberg, prop de Bonn (Alemanya). És assistent social. Abans va treballar a la banca.

COM EN LA DANSA

«Ser cooperadora per a mi **és un repte: és, sempre, donar suport a una bona causa que et sobrepassa, per la qual estàs disposada a fer un esforç**. De vegades em demanen fer un taller de dansa; altres, presidir una jornada per a la família o col·laborar en activitats del Club Juvenil o qualsevol cosa. Des de fa uns mesos, estic donant cursos d'orientació familiar a matrimonis amb nens d'entre dos i deu anys. He après que creure no és una qüestió complexa, però cal aprofundir en la fe. Quan treballa donant classes de ballet, necessito utilitzar les sabatilles adequades i millorar contínuament en la dansa; penso que passa el mateix amb la fe: sense aprofundir i sense exercitar-la, no marxa».

Judith Gerbrands

Viu a Kerkrade, Limburg (Holanda). És professora de dansa.

POSAR DÉU ENTRE LES SABATES

«Sóc sabater. Vaig conèixer l'Opus Dei gràcies a la meua filla Agnieszka. Ella em va explicar que podia posar Déu entre les meves sabates, i això em va ajudar a fer millor la feina. A causa de la meua malaltia he hagut de reduir la dedicació professional (tres dies a la setmana he d'anar a l'hospital per la diàlisi, mentre espero la possibilitat de rebre un trasplantament de ronyó). **Sobretot coopero oferint les molèsties de la malaltia, les sessions de diàlisi i els rosaris que reso durant les llargues caminades que m'han aconsellat els metges**».

Józef Morawski

Viu a Varsòvia (Polònia)

DEL BÀSQUET AL TRACTE AMB DÉU

«Vaig conèixer l'Opus Dei a través d'una amiga amb qui jugava a bàsquet. Em va cridar l'atenció l'interès que mostrava per les integrants de l'equip, tot i que cadascuna tenia una religió diferent. Al principi jo, que sóc ortodoxa, pensava que no s'interessaria per entrar en temes més profunds. Tanmateix, a través de molts entrenaments i converses, vaig anar coneixent l'esperit de l'Obra i, al cap d'alguns anys, vaig demanar de ser cooperadora. Per a mi, poder col·laborar en aquesta tasca és una meravella. **Allò que més valoro és la manera d'ajudar les persones a què siguin amigues de Déu, que el tractin**».

Rania Nicolás

Viu a Achrafieh, Beirut (Líban). És tècnica superior bancària.

EVANGELITZAR LA CULTURA

«Em va agradar la feina que vaig veure que es feia amb la gent jove, incloent-hi els fills de famílies pobres, una formació que moltes vegades no poden rebre a casa seva. Això n'eleva el nivell moral i els ajuda a superar les pressions negatives de l'ambient. Com a cooperador, tracto d'ajudar en aquestes tasques tot allò que puc. **Amb la meva professió, em proposo d'escriure i dibuixar novel·les gràfiques de bona qualitat que continguin missatges encoratjadors i que promoguin una visió positiva del món.** Veig aquest repte com un petit mitjà per ajudar a evangelitzar la cultura».

Chris Chow

Nascut a Port-of-Spain (Trinitat). Ara viu a Toronto (Canadà). És artista gràfic.

UN HORITZÓ NOU

«Pateixo una malaltia congènita que es manifesta en crisis extremadament doloroses i en una severa anèmia permanent. Encara no m'he recuperat de l'última –que em va deixar en coma durant sis dies– i no puc caminar sense ajuda. Ofereixo aquests dolors per l'Obra i per les ànimes del Purgatori. **Trobar un sentit a la malaltia va obrir un horitzó nou a la meua vida. Alhora, m'he sentit sostinguda per la pregària de tantes persones, de la família i de l'Obra.** Segueixo viva gràcies a aquestes oracions. Quan em van proposar de ser cooperadora, no ho vaig dubtar: per a mi, significa agrair d'alguna manera la formació rebuda, que tant m'ajuda a aconsellar les persones que el Senyor em confia».

Suzanne Ngono Ayissi

Viu a Douala (Camerun). És orientadora pedagògica.

A LA MEVA PARRÒQUIA

«Des del 2004, una dotzena de joves, d'una residència de l'Obra participen en un projecte de servei social d'una de les meves parròquies. Jo ajudo amb la meua pregària, amb les meves contribucions, i cada any dono allotjament a aquests grups de joves. **Assisteixo als recessos que s'organitzen per a sacerdots prop de Mont-real en els quals es transmet fidelitat al Papa i als ensenyaments de l'Església i ànim constant per equilibrar el treball i la pietat,** fent que tot sigui una pregària per donar glòria a Déu. A través de l'Opus Dei s'ha enfortit el meu sacerdoci. També he pogut veure aquests joves que treballen a gust vuit hores al dia. Quan s'aturen o es cansen, solen tenir un llibre entre les mans: s'esforcen per a no perdre el temps».

Father Rheal Forest

Viu a Manitoba (Canadà).

Exerceix el ministeri en cinc reserves d'indis de la seva província.

A JERUSALEM

«Sóc una àrab palestina de Ramallah; cristiana luterana casada amb un grec ortodox. Vivim a Jerusalem. Cercava un lloc on els fills poguessin aprendre la fe cristiana i, amb aquest motiu, el meu fill va començar a participar en les activitats del centre de nois que l'Opus Dei té a Jerusalem. Després, la meua filla va començar a assistir al de les noies; i després jo també vaig començar a participar en classes de formació i en altres activitats per a senyores. **Vaig voler ser cooperadora perquè vaig entendre la necessitat de la formació a la nostra comunitat i perquè, a més, volia difondre-la entre la gent de la nostra ciutat, perquè pugui ajudar-los tant com a mi, que he trobat en els recessos la fortalesa per continuar amb la meua feina** –sóc professora de primària en una escola on no hi falten els problemes de la nostra època–, la saviesa necessària per trobar solucions positives amb els meus col·legues, i la creativitat per arribar als meus estudiants».

Hanada Nijim Noursi

És professora d'escola.

PREGAR PER L'OBRA

«A la meua ciutat no s'ha posat encara cap centre de l'Opus Dei, però el Senyor obre camins. És un estímul per a la meua responsabilitat de difondre el missatge de sant Josep maria, és un deure d'agraïment. En aquests anys, he canviat la percepció que tenia de mi mateix, de la família i de la feina. Tornar a casa després d'un dia intens de treball i haver d'atendre les necessitats de les meues filles ha esdevingut una experiència agradable. Per tot això, **pregar pels apostolats de l'Opus Dei forma part de la meua vida d'oració**».

Sunil Thomas

Va néixer a Kuwait i viu a Bangalore (Índia). Està casat i té dues filles. És director de màrqueting.

CADA DIA UN ROSARI

«La meua germana Pilar i jo som cooperadores des de fa més de quinze anys. Pilar era modista però, per problemes de salut, es va quedar cega i va haver de deixar la feina. Jo treballo a cases de família, però durant molts anys vaig atendre nois discapacitats als "hogarcitos Don Orione". Allà em vaig trobar en una ocasió un sacerdot de l'Opus Dei, que va ser qui em va parlar per primera vegada de l'Obra. Vaig començar a assistir a unes xerrades, mentre la meua germana romanía a casa: després jo li explicava allò que havia escoltat. No obstant això, de seguida **ens vam adonar que podíem oferir la nostra casa per tenir les xerrades, i que ella pogués assistir-hi**. Aviat aquestes reunions es van convertir en cercles de cooperadores. La meua germana i jo aportem mensualment un ajut econòmic per als apostolats de l'Obra, i moltes oracions cada dia».

Alicia i Pilar Martínez

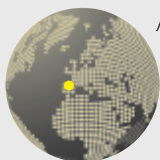
Viuen a Rosario (Argentina).

COOPERADORS DE L'OPUS DEI INICIATIVES

Hospital Centre de Cures Laguna

MADRID [ESPANYA]

Al barri madrileny de Lucero, hi ha un modern edifici de tres plantes i gairebé 10.000 metres quadrats, que alberga l'Hospital Centre de Cures Laguna. L'objectiu és integrar l'atenció a la gent gran amb els serveis pal·liatius i psicogeriatrics.

La Fundació Vianorte promou aquest projecte, que es va iniciar l'any 2002 amb motiu del centenari del naixement de sant Josepmaria. S'inspira en els ensenyaments que va transmetre el fundador de l'Opus Dei amb la seva vida i amb els seus escrits.

Compta amb un equip interdisciplinari de professionals especialitzats en cures pal·liatives. Metges, infermeres, treballadors socials, voluntaris, psicòlegs, fisioterapeutes, terapeutes ocupacionals i capellà col·laboren estretament en la cura dels malats. Aquesta atenció especialitzada es pot dur a terme al domicili del pacient, a la unitat d'hospitalització o a l'hospital de dia, segons les necessitats de cada pacient, la seva malaltia i les circumstàncies familiars.

Centre Cultural Irtysh

ALMATY [KAZAKHSTAN]

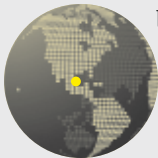
Irtysh es va fundar l'any 2007, amb les ajudes procedents de molts països del món. L'activitat principal del centre és una escola d'idiomes, que respon a una necessitat vital de Kazakhstan, implicat actualment en un procés d'obertura i desenvolupament. Com a part del pla formatiu, les alumnes i altres persones poden participar en activitats educatives, culturals i recreatives, dirigides a integrar valors com l'amistat, el respecte, la tolerància, l'esportivitat, la generositat, l'obertura a la transcendència.

L'oferta educativa abasta seminaris de ciències i d'art en cicles anuals, conferències sobre temes d'actualitat, projectes socials, excursions, dinars amb convidats, fòrums de debat i viatges culturals. S'imparteixen, també, cursos de formació cristiana i de teologia.

Ciudad de los Niños

MONTERREY [MÈXIC]

La Ciudad de los Niños és un Centre de Desenvolupament Educatiu i Familiar que imparteix formació acadèmica, tècnica, humana i espiritual a nens i joves de recursos limitats, juntament amb les seves famílies. Té dues seus: la més antiga, a Ciudad de Guadalupe, i la més recent, a la zona del Topo Chico de Monterrey. Es tracta de dues zones marcades per la pobresa.

Al Centre d'Educació Familiar es desenvolupen programes per als pares, amb l'objectiu d'ajudar a exercir amb èxit la tasca de formar els fills. A més, hi ha diversos cursos per facilitar que els pares que no tenen estudis bàsics de primària i secundària puguin rebre aquesta formació fonamental, que els ajuda també a millorar la feina.

Terral

BARCELONA [ESPANYA]

El barri del Raval, al casc antic de Barcelona, compta amb la major densitat de població de la ciutat, la taxa més elevada de població immigrant i els nivells més alts d'atur i abandonament escolar. En aquest barri es troba el centre socioeducatiu Terral, on persones de diferents cultures i religions comparteixen diàriament a les aules els recursos que els facilitaran la inserció laboral i la integració en l'entorn social.

Entre els diferents programes, destaca l'1 @ 1, un mètode pedagògic en el qual cada voluntària té al seu càrrec una participant del projecte per facilitar-ne i assegurar-ne l'aprenentatge. Presten la seva ajuda persones de totes les edats i condicions socials: universitàries i estudiants de postgrau, mestres jubilades, mestresses de casa... L'objectiu és evitar que les alumnes abandonin els estudis abans dels 16 anys, edat amb la que poden decidir incorporar-se a la vida laboral o continuar estudiant.

L'ALEGRIA DE DONAR

Fidels de la prelatura de l'Opus Dei i cooperadors catòlics i no catòlics, juntament amb moltes altres persones, promouen, arreu del món, centres educatius, assistencials i culturals, per esmenar, com sigui possible, les necessitats del mateix país o ambient, sense discriminacions de raça, religió o con-

dició social: "Cal fer –deia sant Josepmaria– una gran batalla contra la misèria, contra la ignorància, contra la malaltia, contra el sofriment".

Entre aquests projectes hi ha universitats, escoles de formació professional, clíniques, centres de formació i capacitació de la dona, residències d'es-

«Hem de comportar-nos de tal manera que els altres, en veure'ns, puguin dir: aquest és cristià, perquè no odia, perquè sap comprendre, perquè no és fanàtic, perquè està per damunt dels instints, perquè és sacrificat, perquè manifesta sentiments de pau, perquè estima».

Sant Josepmaria

Camp de treball, orfenat Phu My a Ho Chi Min. Organitzat per Nairana (Austràlia).

tudiants, escoles, dispensaris, etc. Són iniciatives civils de caràcter professional, amb un fort accent en l'atenció directa a les persones. Explicava sant Josepmaria que "el nostre esperit és precisament estimular que les iniciatives surtin de la base, i com les circumstàncies, necessitats i possibilitats de

cada nació o grup social són peculiars i ordinàriament diverses entre si, en cada país s'organitzen les activitats apostòliques concretes, que ells jutgin més convenients: des d'un centre universitari o una residència d'estudiants, fins a un dispensari o una granja-escola per a camperols".

MÉS LLIURE PER MILLORAR EL MÓN

«He après que amb la pregària, l'exemple a la feina, parlant amb correcció en l'ambient on em trobo, puc contribuir a crear un clima més humà. **Ser cooperador m'ha animat a lliurar-me als altres, i m'ha ampliat les possibilitats de sentir-me més lliure i més obligat a treballar per millorar el món.** Miro de portar aquesta experiència als altres, perquè m'ha donat consciència de l'amor de Crist per nosaltres i em mena a l'esforç constant per fer-me sant, tot i les caigudes i ensopegades que tots tenim».

José Carlos Neves Epiphanio

Agrònom i investigador. Viu a São José dos Campos (Brasil).

RETORNAR UNA MICA

«Sóc la sisena de vuit fills. Des de molt petita he participat en les activitats de formació cristiana de l'Opus Dei. Per tot el que havia rebut, em semblava natural retornar una mica. Sobretot pregant i, quan la situació familiar m'ho permet, aporto també la meua ajuda econòmica. **Amb la feina ajudo a Des prêtres pour toutes les nations, una associació que recull fons per donar beques a sacerdots i seminaristes que estudien a la Universitat Pontifícia de la Santa Creu.** Ser cooperadora significa per a mi que, d'alguna manera, formo part de la gran família de l'Opus Dei. M'esmerço a millorar la meua vida, sobretot la meua vida cristiana, gràcies als mitjans de formació. I també el meu paper d'esposa i mare».

Marie Kollen

Viu a França. És casada i té tres fills.

PERDONAR

«Sóc musulmà. Un amic em va regalar Camí. En llegir-lo, vaig voler col·laborar amb l'Obra. Em va il·lusionar pensar que jo també podia ajudar a d'altres. **Dono un cop de mà en diferents activitats del Club Nerpio, a Albacete. Crec que això m'ha ajudat a conèixer millor l'Església Catòlica, a la qual tinc gran estima.** Així s'ha enriquit la meua vida, i la meua condició de musulmà no m'ha suposat cap obstacle. Em criden l'atenció moltes coses però, sobretot, l'acció de perdonar, que no és gens fàcil i que és una cosa que desitjaria aprendre a viure millor».

Habib Moussa Fardoun

Nascut a Líban. És xiita. Llicenciat en Informàtica. Resideix a Albacete (Espanya), on està acabant una tesi doctoral a la universitat.

VERDURES PER AL CAMPAMENT

«Quan treballava en la meua botiga de verdures, solia ajudar en els campaments d'estiu organitzats per als més joves. **Els aconseguia aliments en un mercat majorista.** Em considero afortunat per ser cooperador, perquè el missatge de sant Josepmaria m'impulsa a mirar de treballar molt i bé, a estimar el Papa i pregar per ell, i a recórrer a la Mare de Déu. A més, les activitats són obertes a totes les persones: no importa la política, ni la religió, ni la raça, ni la situació econòmica. Quan vaig estar malalt vaig experimentar l'ambient de família: cada dia venia a veure'm un metge que vivia en un centre de l'Obra i altres del centre trucaven per interessar-se. Em van portar una estampa amb una relíquia de sant Josepmaria quan jo estava inconscient, i des d'aquest moment vaig començar a millorar».

Manuel Cid Carnero

Viu a Montevideo (Uruguai). És comerciant de verdures, actualment jubilat.

SENYAL D'AFECTE CAP A L'ESGLÉSIA CATÒLICA

«Prego cada dia pel prelat de l'Opus Dei i pels apostolats de la Prelatura i, de forma ocasional, quan la feina m'ho permet, ofereixo la meua ajuda: per exemple, **aquest semestre estic contentíssima perquè el meu treball va ser una mica més lleuger i vaig poder ajudar els dissabtes en un programa educatiu.** Encara que no sóc catòlica, la meua participació és un senyal del meu afecte cap a l'Església Catòlica i és també una contribució a la unitat dels cristians. A més, em suposa una compensació personal, ja que veig el desenvolupament de les noies amb qui treballem: **si elles creixen, jo creixo**».

Janaiha Faith Nelson

Viu a Washington D.C. (Estats Units). Fa el doctorat a la universitat.

MILLORAR EL PAÍS, SENT MILLOR CRISTIÀ

«**Col·laboro amb una de les associacions de joves professionals del Centre Niéré, a Abidjan.** Aquesta associació organitza activitats culturals i esportives per a joves que són als inicis de la vida professional. Per mi és una manera d'ajudar a fer l'Opus Dei i d'agrair la formació que rebo, encara que allò que faig no sigui gaire. A més, puc aprofundir en la meua formació per viure la fe cristiana. És també una manera de contribuir al bé del meu país, procurant ser millor cristià».

Nandjui Djidji Brice Bokra

Viu a Abidjan (Costa d'Ivori). Treballa en un banc com a auditor intern.

BENEFICIS ESPIRITUALS

«Vaig conèixer l'Opus Dei a través d'una amiga. Em va convidar a un recés a Kimlea. Vaig decidir de ser cooperadora perquè m'adonava que podia col·laborar amb el que es feia per als menys afortunats. Entenia que **era el meu deure compartir amb els més necessitats els mitjans materials amb què Déu m'ha beneït i que d'aquesta manera m'anava a beneficiar espiritualment**. Cada dia reso el Rosari pels apostolats de l'Obra i els encomano a la Santa Missa. També contribueixo cada mes amb un donatiu i dono llet i productes de l'horta a Kimlea School per a les classes de cuina».

Mary N. Gichuri

Viu a Nyeri (Kenya). És mestra jubilada, i ara grangera.

TOT ALLÒ QUE TINC ÉS PRESTAT

«**Estic convençut que, si Déu em va donar alguns mitjans, tinc el deure de compartir-los amb altres.** M'agrada la paraula "cooperar", perquè ser cooperador no suposa una simple col·laboració, sinó que per mi és la manera com responc a l'amor de Déu; significa complir el que Ell vol per a mi. Crec fermament que allò que tinc no és meu: és prestat, és de Déu. Per això vull col·laborar sense mesura, amb totes les meves possibilitats. Amb tot el que tinc i puc, arribaré fins on em sigui possible: crec que Déu espera això de mi».

Miguel Kalbakgi Xikh

Nascut a Alep (Siria), viu a Veneçuela. És comerciant.

L'AMBIENT DE LA MEVA FAMÍLIA HA CANVIAT

«Fa uns anys, cercant resposta a certs interrogants sobre el món i el sentit de la vida, vaig començar a assistir a classes de catecisme a la parròquia i, a través d'algunes persones que hi vaig conèixer, em vaig posar en contacte amb un centre de l'Opus Dei. Passat un temps, em van proposar de ser cooperadora, al principi vaig quedar-me pensant si seria capaç però, finalment, em vaig decidir. **Vaig començar a col·laborar en les activitats del club juvenil, i alhora, participava en les classes de doctrina cristiana i de temes relacionats amb la família.** Aquests mitjans de formació m'han donat una nova força i experiència per transformar la meua vida diària. He après a dedicar temps i esforç perquè cada membre de la meua nombrosa família sigui més feliç. Realment, puc dir que, des de llavors, l'ambient de la nostra llar ha canviat: hi ha més preocupació activa els uns pels altres i més alegria».

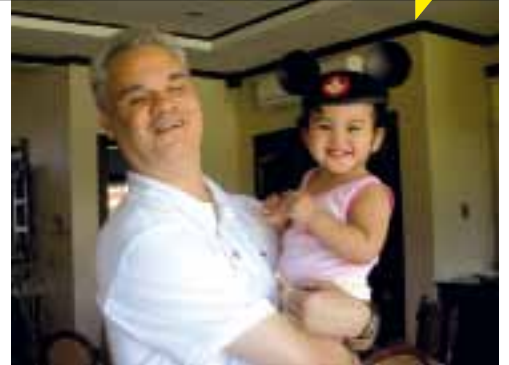
Üde Ütt

Viu a Tallinn (Estònia). És mestressa de casa i té sis fills.

EL COR QUE TREBALLA EN SILENCI

«Sóc cec. Vaig perdre la vista en un accident d'automòbil. A través dels mitjans de formació, m'he adonat que el matrimoni és el meu camí cap a la santedat: tractar de ser el millor possible com a marit i com a pare. A més, sé que, per la gràcia de Déu, sempre puc tornar a intentar-ho. He après a santificar fins les petites escaramusses de cada dia. He comprès que l'Església és com un cos amb braços, cames, cap i peus. Potser no tinc els mitjans com altres –que són les mans i els peus–, per a un treball actiu, però **cada un pot, en el seu amor a Crist, en les seves oracions diàries i en la seva mortificació, ser el cor que treballa en silenci però amb constància per ajudar a donar vida a l'Església**».

Jose Maria Ayesa Cacho

Viu a Iloilo (Filipines).

És empresari i col·labora en una ONG que busca ajudes per als cecs.

SENSE DISTINCIONS

«En cooperar amb iniciatives a favor dels més necessitats penso: per què vam ser creats? Per a Déu i per ajudar els altres. Quan vaig preguntar què volia dir Opus Dei i em van contestar Obra de Déu, llavors em vaig dir: això és el que jo vull fer. **Sempre que participo en projectes adreçats a gent amb menys recursos econòmics, dono gràcies a Déu i penso que hauria de fer més per acostar-me al Totpoderós**. Alhora, em pregunto: què més puc fer? Això m'ha ajudat a millorar el compliment de les meves obligacions a casa i a la feina, servint millor. M'atrau molt la unitat, l'amabilitat, l'orientació espiritual, la humilitat, la diversitat en les activitats formatives: no es fan diferències entre asiàtiques, africanes..., uneixen totes les nacionalitats, i això em sembla impressionant».

Aisha Badamana

Viu a Kilimani (Kenya). Musulmana.

És directora i propietària del Little Birds Kindergarten.

COM A CASA

«El meu primer contacte amb l'Opus Dei va ser al Líban. Vaig començar a anar pel centre de l'Obra i vaig veure que em podia acostar més a Déu. **Em vaig adonar que tenien moltes necessitats i vaig mirar d'ajudar-les de diferents maneres, després vaig saber que podia ser cooperadora**. Ara dono una aportació mensual i prego cada dia per l'Opus Dei. M'ha ajudat a acostar-me a Déu. També ha donat un sentit a la inquietud social que sempre he tingut».

Sultani Zegaib Saab Andere

Viu a Mèxic, D.F. És catòlica de ritu maronita. Treballa en tasques socials.

L'ALEGRIA DE DONAR INICIATIVES

Baytree

LONDRES [GRAN BRETANYA]

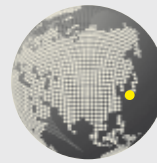
Baytree Centre està situat a Brixton, un barri londinenc catalogat com la setena zona més pobre d'Anglaterra, que acull una comunitat multiracial, amb nombrosa població de refugiats i un alt percentatge d'atur i criminalitat.

Aquesta institució procura omplir el buit existent en la trama social, ajudant els més desfavorits –per sobre de qualsevol diversitat racial o social– a adaptar-se a la societat. Amb un *staff* de 40 persones i més de 100 voluntaris, Baytree ajuda, any rere any, més de 1.000 dones de diverses edats provinents d'uns 100 països diferents.

Les dones que el freqüenten descobreixen el valor de la vida familiar i la manera de fer-la compatible amb un treball professional fora de la llar. Aprenen a llegir i a escriure, reben classes bàsiques de comptabilitat i informàtica, nocions sobre com completar un formulari per a una entrevista, ajudar els fills amb les tasques escolars, entendre els senyals urbans, etc.

Seido Foundation

NAGASAKI [JAPÓ]

L'any 1959 va néixer Seido Language Institute. El petit institut d'idiomes va anar creixent al llarg dels anys, fins que el 1971 va quedar integrat en un projecte educatiu més ampli: la Seido Foundation for the Advancement of Education, que va ser reconeguda com Associació d'interès públic.

Ara com aleshores, la principal demanda són les classes d'anglès, que tots els japonesos estudien durant diversos anys abans d'arribar a la universitat.

A més, la Seido Foundation ha promogut altres iniciatives educatives en diversos indrets del Japó, com col·legis en la Prefectura de Nagasaki i residències per a professors i estudiants en altres ciutats del país.

Kimlea Technical Training Centre

TIGONI [KENYA]

Kimlea, situat al districte de Kiambu (Kenya), és un centre que ofereix formació professional a dones i noies que van treballar a les plantacions de te i cafè de Limuru sense tenir accés a l'educació. A aquelles que no poden assistir als cursos regulars, se'ls brinda, mitjançant el Kimlea Outreach Programme, classes d'alfabetització, cura de la llar i dels infants, higiene, costura, punt a màquina, etc.

Kimlea compta també amb un dispensari mèdic que atén cada dia al voltant de 40 pacients; va començar com una unitat mòbil i ara ocupa un edifici propi. Gràcies a l'ajuda de cooperadors, que també contribueixen a l'alimentació dels nens, s'aconsegueixen medicines a preus molt assequibles. A més es proveeix assistència mèdica periòdica a vint escoles de primària a través del projecte Kimlea CHEP (Children's Health Programme). Per a aquestes escoles, cadascuna freqüentada per uns 1.000 alumnes, seria impossible accedir d'una altra manera a serveis sanitaris, a causa de l'escassetat dels recursos amb què compten.

Università Campus Bio-Mèdic

ROMA [ITÀLIA]

El primer successor de sant Josepmaria, monsenyor Álvaro del Portillo, va impulsar la fundació del Campus Bio-Mèdic a Roma. Avui dia, ocupa 75 hectàrees de terreny, amb un Policlínic d'última generació i un Centre d'Investigació Avançada en Biomedicina i Bioenginyeria.

L'activitat didàctica comprèn set cursos de Llicenciatura. El nou Policlínic, organitzat segons els més moderns criteris hospitalaris, es va inaugurar el 2008 al centre del campus universitari de Trigoria i comprèn també el Centre per a la Salut de l'Ancià, dos Centres Poliambulatoris i un Centre de Radioteràpia.

L'assistència cerca la qualitat de les cures, la relació amable amb els pacients i el caràcter acollidor dels ambients. Entre els diversos projectes de recerca realitzats en col·laboració amb empreses i universitats europees, recentment es va posar en marxa el programa LifeHand, amb el qual metges i enginyers biomèdics han assolit per primera vegada moure una pròtesi de mà bionica mitjançant impuls cerebral.

UNA GRANDESA INSOSPITADA

Józef Morawski. Varsòvia (Polònia).

L'Opus Dei, fundat el 2 d'octubre de 1928 per sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, és una institució jeràrquica de l'Església Catòlica –concretament, una prelatura personal–, que té com a fi difondre, en tots els ambients, el missatge que tots els homes són cridats a la santedat: que la feina i la vida quotidiana són ocasió de trobada amb Déu, de servei als altres i de millora de la societat. Actualment formen part de l'Opus Dei més de 88.000 persones, sacerdots i laics, homes i dones, de tots els continents.

La tasca evangelitzadora dels fidels de la Prelatura té com a conseqüència directa la vivificació cristiana de la llar, del treball i de la societat en general. Amb la

gràcia de Déu, aquesta tasca redunda en benefici de les esglésies locals: els fruits són una major participació en l'Eucaristia i en els altres sagraments, la difusió de l'Evangelí en ambients allunyats de la fe, iniciatives de solidaritat amb els més desfavorits, una major unió amb el bisbe i amb els sacerdots de la diòcesi, etc.

“Realment és un gran ideal el vostre –afirmava el beat Joan Pau II–, que des del començament s’ha anticipat a la teologia del laicat, que va caracteritzar després a l'Església del Concili i del postconcili. Aquest és el missatge i l'espiritualitat de l'Opus Dei: viure units a Déu enmig del món, en qualsevol situació, cada un lluitant per ser millor amb l'ajuda de la gràcia, i donant a co-

«Sant Josepmaria va ser escollit pel Senyor per anunciar la crida universal a la santedat i per indicar que la vida de cada dia, les activitats comunes, són camí de santificació. Es podria dir que va ser el sant de la vida quotidiana. En efecte, estava convençut que, per a qui viu en una perspectiva de fe, tot ofereix ocasió d'una trobada amb Déu, tot esdevé estímul per a la pregària. La vida diària, vista així, revela una grandesa insospitada. La santedat és realment a l'abast de tothom».

Beat Joan Pau II

nèixer Jesucrist amb el testimoniatge de la pròpia vida”.

Sense fer una enumeració exhaustiva, hom pot indicar com a aspectes característics de l'esperit de l'Opus Dei els següents: el sentit de la filiació divina com a fonament de la vida espiritual, l'amor a Jesucrist, present en l'Església, i la trobada amb Ell en l'Eucaristia i en la Paraula, el desig de fer de la Santa Missa el centre i l'arrel de la vida cristiana en el món; l'amor a la Mare de Déu, la docilitat al Sant Pare i la jerarquia de l'Església, la caritat, l'esperit de comprensió i de convivència; l'alegria que prové del seguiment de Jesucrist, la unitat de vida, com a integració de les diferents facetes de l'existència quotidiana en un projecte vital coherent amb la fe, el

sentit transcendent de la feina professional, realitzada amb perfecció humana, amor a Déu i afany de servei, l'amor a la llibertat i a la responsabilitat de cada un.

Viure a fons la fe catòlica comporta també una preocupació efectiva per contribuir, tant com sigui possible, a la solució dels problemes de l'entorn social. Sant Josepmaria escrivia que “un cristià no pot conformar-se amb una feina que li permeti guanyar prou per viure ell i els seus: la seva grandesa de cor li impulsarà a fer pinya per sostenir els altres, per un motiu de caritat, i per un motiu de justícia”. Respondre a aquesta exigència és un repte en què se senten igualment compromesos els fidels i els cooperadors l'Opus Dei.

VEURE EL CRIST EN ELS MALALTS

«Vaig conèixer l'Obra fa 20 anys, quan estudiava medicina. Em van donar un consell que ha esdevingut l'impuls de la meua feina en un hospital amb molt moviment i que he procurat posar en pràctica d'aleshores ençà: **tractar cada malalt com si fos Jesucrist**. També miro d'ajudar els moribunds a reflexionar sobre la seva vida i, si ho desitgen, a què rebin la visita d'un dels capellans de l'hospital».

Peter Stevens

Viu a Sydney (Austràlia) amb la seva dona i els sis fills.
Treballa en un hospital de rehabilitació.

UN GRAN DESCOBRIMENT

«Odette, una amiga meua, em va parlar d'un centre de l'Obra. Amb el temps, la meua vida ha canviat: he descobert la veritable fe i fa uns mesos que sóc catòlica. Saber que puc oferir cada un dels meus actes al Senyor ha suposat un meravellós descobriment en la meua vida: m'eleva l'esperit i **m'ajuda a superar les penes que la vida comporta**. La formació que rebo m'ajuda a millorar la vida familiar, la relació amb les amigues. Procuo adonar-me de la importància de treballar per la glòria de Déu: i veig que dóna fruit».

Marie Louise Nya Finké

Viu a Yaoundé (Camerun). És professora en un institut tècnic.

SEMPRE LA MATEIXA PERSONA

«El meu fill anava a entrar a la universitat a Londres, i es va traslladar a viure a Netherhall House. Així és com vaig entrar en contacte amb l'Opus Dei. Les activitats de formació cristiana m'ofereixen una estructura i un suport per a saber-me fill de Déu i per a la lluita de cada dia per assolir la santedat personal. Em va impressionar especialment la idea que puc –i em cal– **ser la mateixa persona sempre, en tots els àmbits de la meua vida, sense canviar de comportament segons on o amb qui sigui**».

John Devlin

Viu a Ipswich, Suffolk (Anglaterra). Treballa com a gerent.

MARES A LA XARXA

«Quan tenia quinze anys, vaig participar en un recés per a joves. Em va sorprendre molt sentir parlar de la possibilitat de ser una bona cristiana enmig del món. Em van fer conèixer l'escola Mikawa Cooking School, de Nagasaki, i vaig decidir anar-hi a estudiar. **Vaig trobar un ambient de respecte a la llibertat i una formació cristiana concreta, adaptada a les meves circumstàncies.** Més tard, entre algunes antigues alumnes de Mikawa i diverses amigues hem començat una xarxa a través d'Internet, on parlem de temes relacionats amb l'educació dels fills. Encara és petita, però tinc el somni de començar una associació de mares de Mikawa, per ajudar dones amb fills petits».

Sakura Kawaguchi

Viu a Nagasaki (Japó). És cuinera.

REFLECTIR CRIST

«Estudio Comunicació Institucional a la Universitat de la Santa Creu. Allà vaig conèixer l'Opus Dei. Com a cooperador, tracto de pregar per l'Obra i difondre'n el missatge. A més, intento donar una petita contribució econòmica al Centre Romà de Trobades Sacerdotals. Aquesta col·laboració és també una resposta a l'ajuda que rebo a través de la direcció espiritual, els cercles, els recessos mensuals i els cursos de recés, que m'han reforçat la consciència del sacerdot. **Només la recomanació d'usar el vestit talar és un bon recordatori: "el meu vestit ha de reflectir el cor i la vida d'un sacerdot, és a dir, de Crist"».**

Robert Bellarmin Sisi

És sacerdot de la diòcesi de Idiofa (República Democràtica del Congo).

COFFEE PAINTING

«A través dels mitjans de formació, he après a estimar la professió de pintora, perquè una feina ben feta dona glòria a Déu i facilita l'exercici de les virtuts. Per exemple, **he après a parlar amb el Senyor quan estic sola, treballant amb un quadre i potser amb dificultats per concentrar-me.** Quan alguna cosa em costa, penso en una persona –de vegades el futur propietari del quadre– i ofereixo cada punt o pinzellada. Així que puc assegurar que tot allò que he pintat està fet amb amor i amb oracions».

Sunshine Plata

Viu a Marikina City (Filipines).

És coffee painter: una artista que pinta els quadres amb cafè.

CREURE PER VEURE

«Des que sóc cooperador, cada vegada em sorprenç més d'aquesta forma de sobrenaturalitzar coses que a primera vista semblen nimietats però que, amb els ulls posats en Déu, es veuen diferents: això dóna un sentit completament diferent a la vida. **He après que no cal veure per creure, sinó que més aviat cal decidir-se, lliurement, a creure per veure.** Aquesta perspectiva et transforma la vida, que deixa de ser un pas monòton per aquesta terra i esdevé una deliciosa aventura».

Juan Pablo Valencia Montero

Va néixer a Santiago de Xile. Viu a Almaty (Kazakhstan). És publicista.

AMB ELS PACIENTS

«Sóc psicomotricista de persones amb Alzheimer i de nens discapacitats, autistes i psicòtics, de 3 a 8 anys. Estableixo teràpies corporals per ajudar-los a recobrar cert equilibri. Des que sóc cooperadora, procuro encomanar al Senyor aquests nens i ancians. Al matí, ofereixo el dia i prego per tots ells. A la nit, li confio al Senyor el que he viscut. Així, he anat aprenent que **cada instant, tot el que faig, és una possibilitat de apropar-me a Crist.**»

Aude Durroux

Viu a París (França).

DÉU EN LA MÚSICA

«La música havia estat sempre la meua prioritat: volia ser famós, sobresortir i triomfar, però, a mesura que assistia als mitjans de formació cristiana, m'anava convençant que el més important era fer les coses per amor a Déu i als altres. El mateix em passa amb la feina –sóc presentador d'un programa de televisió–: ja no m'importa tant aparèixer a les pantalles com intentar que, a través d'aquest programa, moltes persones descobreixin les meravelles de la música. Ara entenc que si saps per què fas les coses, amb quina finalitat, viure és molt més apassionant, **sé que es pot oferir a Jesús la feina i que tot adquireix sentit i paga la pena, perquè està fet per amor a Déu.**»

Arturo García Lourdes

Viu a Mèxic, D.F. Dirigeix un programa de música clàssica a la televisió.

ABANDONAR-SE A L'ACCIÓ DE DÉU

«Em vaig fer cooperador perquè volia deixar de viure la fe a la defensiva. A través de l'ensenyament sobre la crida universal a la santedat, **em vaig adonar que ser sant no és realitzar grans coses amb les pròpies forces, sinó abandonar-se a l'acció de Déu, i llavors és Déu qui actua.** Amb aquesta manera de viure, s'entén que la vida no és una cosa que fa un de sol. Ser cooperador m'ha ajudat a veure que no només he de demanar al Senyor allò que vull per a mi, com exigint-li, sinó que Ell actua amb els qui li obren el cor».

Masao Horikawa

Viu a Nagasaki (Japó). Dirigeix la seva pròpia clínica osteopàtica.

PER LA LLIBERTAT

«Per a mi ser cooperadora **és una manera de créixer en la fe catòlica i de participar en la nova evangelització de la societat.** Coopero amb l'oració i amb aportacions econòmiques. Ho faig amb gust per l'afecte que tinc vers els fidels de la Prelatura, i perquè estic convençuda de la necessitat d'apropar la gent a Déu.

Sóc jutge i m'apassiona la feina. Procuo exercir segons els principis cristians i els ensenyaments de sant Josepmaria en relació amb el respecte a la dignitat de cada persona.

M'atrau especialment la llibertat per actuar en la vida civil i professional. En els mitjans de formació cristiana trobo l'impuls per començar i recomençar cada dia la lluita per aconseguir la fidelitat que Déu vol de mi».

Guadalupe Quijano

Viu a Campeche (Mèxic).

Presidenta del Tribunal Superior de Justícia de l'Estat de Campeche.

MÉS QUE UNA CAFETERIA

«Quan era una fervent budista, vaig conèixer l'Opus Dei a través de la meua filla gran. Em va parlar d'una residència d'estudiants que començaria a Taipei, vaig voler ajudar en aquest projecte i vaig ser nomenada cooperadora. **Per la gràcia de Déu, el meu marit i jo hem estat batejats la Pasqua de l'any 2008.** Llavors vaig comprendre que quan convido una amiga a ser cooperadora, li estic oferint l'oportunitat d'acostar-se a Déu. Una altra cosa que ha canviat és la meua cafeteria, el París Cafè. Fa quaranta anys que la porto i, en aquest temps, he fet molts amics, i bastants dels que han passat per aquí s'han acostat a Déu d'una manera o altra».

Huang-Chun Chen

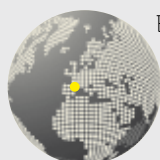
Viu a Penghu (Taiwan). És propietària d'una cafeteria.

Centre d'Investigació Mèdica Aplicada (CIMA), Universitat de Navarra

PAMPLONA [ESPANYA]

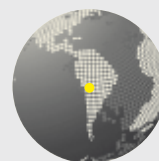

El 2002, com a resultat de mig segle d'experiència investigadora a la Facultat de Medicina i en la Clínica Universitària, va néixer, a la Universitat de Navarra, el Centre d'Investigació Mèdica Aplicada. Actualment, hi treballen més de 400 persones d'uns vint països. Els investigadors coincideixen en ressaltar que un dels avantatges d'aquest complex ha estat l'impuls del treball multidisciplinari, tan important en la ciència, i l'esperit de servei que es procura viure.

En aquests primers anys, s'han desenvolupat més de 40 descobriments originals (patents) en les diferents àrees de recerca: teràpia gènica i hepatologia, ciències cardiovasculars, neurociències i oncologia. En aquests quatre àmbits de la medicina, es comprèn l'estudi de les malalties que causen el 90% de les morts en algunes parts del món. Aquesta investigació és fonamental perquè els metges puguin prestar una bona assistència als pacients.

Centre de Formació Integral per a la Dona (CEFIM)

LA PAZ [BOLÍVIA]

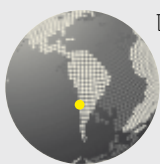
L'institut de capacitació professional CEFIM, a la ciutat de La Paz, s'adreça a joves de tot Bolívia. En la societat d'aquest país, els nivells d'escolarització de les dones són menors que els dels homes. CEFIM va sorgir com a factor clau, per col·laborar en la formació tècnica de la dona i procurar-li així l'accés a una professió. Alhora, dona resposta a la gran demanda de tècnics especialitzats per a les activitats de béns i serveis.

Es tracta del primer institut reconegut com a entitat d'Ensenyament Superior Tècnic i Alternatiu. Duu a terme la seva missió a través d'una educació personalitzada, basada en principis cristians i ètics. Gràcies a la cooperació internacional i als nombrosos col·laboradors bolivians, des de juliol de 2009, té una nova seu que inclou aules i tallers, amb cabuda per a 300 alumnes. A més de les carreres tècniques d'Assistència Geriàtrica i Serveis d'Hoteleria i Gastronomia, imparteix cursos de Cuina i Pastisseria Professional, el Batxillerat Accelerat i altres cursos curts oberts.

Col·legi Tècnic-professional Necedal

SANTIAGO DE XILE [XILE]

Des de 1996, el Col·legi Necedal rep a les aules nois d'El Castillo, una comuna del barri de La Pintana de les més pobres i amb major risc social de Santiago de Xile.

Allà, els habitants tenen poques expectatives de millorar la seva condició social: molts joves es veuen obligats a deixar de banda els estudis i a treballar per ajudar al manteniment de les seves famílies.

Gràcies al suport dels qui han cregut en el projecte de Necedal, prop de mil alumnes reben un ensenyament d'alt nivell, amb valors cristians, i troben l'esperança d'un futur millor. S'impulsen les capacitats de cada un per obtenir una formació humana i professional àmplia i sòlida.

Institut Superior d'Infermeria (ISSI)

KINSHASA [CONGO]

El 1998 es va inaugurar l'Institut Supérieur en Sciences Infirmières, situat en un barri perifèric de Kinshasa. L'Escola transmet una autèntica consciència del paper i de la responsabilitat del personal infermer en la comunitat congoleesa. Les estudiants aprenen a fer la feina amb professionalitat i –més enllà de l'objectiu de guanyar un sou– amb la consciència de prestar un servei directe als pacients, metges, familiars, etc.

El sistema de treball es basa en una tutoria regular per acompanyar cada alumna en tots els passos de la seva formació. A més de les classes, tenen períodes de pràctiques en els diferents hospitals de Kinshasa. S'ofereixen també cursos i seminaris per actualitzar la formació del personal sanitari d'altres centres hospitalaris.

La matrícula que paguen les alumnes cobreix la meitat del cost de la formació i hi ha beques d'estudi per a qui no té prou recursos econòmics. Quan acaben, no manquen llocs de treball a la capital i en altres zones del país per aquestes infermeres, a les quals s'aprecia per la professionalitat i per la qualitat del tracte humà.

AMICS DE DÉU

Per dur a terme la seva tasca pastoral al servei de l'Església Catòlica, la prelatura de l'Opus Dei organitza activitats de formació cristiana i humana adreçades a persones de totes les condicions socials. D'una manera pràctica, adequada a les circumstàncies personals de cada un, s'anima a estimar i a seguir Je-

sucrist, a través del tracte personal, enmig dels quefers ordinaris. S'ensenya a aprofundir en les riqueses de la fe catòlica i en l'alegria de viure d'acord amb l'Evangeli i amb els compromisos baptismals.

En aquests mitjans de formació, ocupa un lloc central el missatge de la santificació del treball: és

«L'activitat principal de l'Opus Dei consisteix a donar als seus fidels, i a les persones que ho desitgin, els mitjans espirituals necessaris per viure com a bons cristians enmig del món».

Sant Josepmaria

Detall de la Santa Cena. Giotto.

a dir, l'esforç per dur-lo a terme amb la major perfecció possible, amb ple respecte a les lleis i conforme a les exigències ètiques; cercant la unió amb Déu en aquesta tasca i actuant amb el desig de servir els altres i de contribuir al progrés de tota la societat.

En resum, es tracta d'afavorir que les persones desenvolupin totes les seves capacitats humanes i sobrenaturals i les posin al servei de Déu i del proïsme: catòlics que volen ser fidels a les exigències de la fe; ciutadans exemplars, lliures i conseqüents en la seva vida professional, familiar i social.

D'ENÇÀ DE LA MEVA CONVERSIÓ

«A l'estiu de 2009 vaig ser rebut en l'Església Catòlica i, poc després, vaig ser nomenat cooperador. Això m'ha ajudat a créixer en la vida espiritual i m'ha donat la possibilitat de recordar a la gent que em trobo que tots som cridats a la santedat, precisament en el compliment dels treballs i deures ordinaris, en cada moment del dia: a través de la feina, de la vida de família, i de les relacions socials. **Aquest esperit m'ha donat una vida més harmònica i més plena**».

Marcus Litzberg

Viu a Suècia.

TROBAR DÉU EN EL SOFRIMENT

«Treballo a la unitat de cures intensives d'un hospital. Veig que, de vegades, el patiment suposa un obstacle per comprendre l'amor de Déu. He vist molts pacients frustrats per la malaltia o que han perdut la pau en trobar-se prop de la mort. En aquests casos intento parlar amb ells sobre la fe i l'esperança en Déu: moltes vegades tornen als sagraments. **Descobreixen en el sofriment, que primer semblava un obstacle, una oportunitat per ser feliços, per créixer en el seu amor a Déu i cercar el perdó**».

Ciara Mannion

Viu a Galway, Irlanda. És infermera.

UN BÉ ESCÀS

«**El missatge de sant Josepmaria em va semblar enormement lògic i pràctic: donar importància a cada dia, a cada minut, i viure'ls santament**. És una manera de seguir Crist sense procediments estranys o complicats. Ajudo l'Opus Dei amb la pregària i amb alguna contribució econòmica. Assisteixo a mitjans de formació, però el més important és que he començat a esforçar-me per viure d'acord amb la meva fe. No és fàcil, sens dubte, però es pot».

Rokas Masiulis

Viu a Vilnius (Lituània). És empresari.

ESPERANT UN CENTRE

«Quan era petita, vaig assistir en diverses ocasions a un club juvenil promogut per persones de l'Obra, amb diferents activitats divertides i amb un ambient acollidor. Molts anys després, ja casada i vivint a Noruega, vaig conèixer una persona de l'Opus Dei que, de tant en tant, venia des d'Estocolm a Oslo per tractar de començar regularment els recessos. De seguida vaig percebre-hi l'esperit positiu i alegre tan característic dels catòlics. Em va resultar natural ajudar en tot allò que podia des del principi: com no hi ha centre a Noruega, **rebo i allotjo a casa a aquesta amiga quan ve a Oslo per atendre els recessos mensuals, i miro de convidar altres persones a aquests recessos**».

Isabel Hidalgo

Viu a Oslo (Noruega). És representant de l'Institut de Política Familiar de Noruega.

ACER DE VELLUT

«Per circumstàncies diverses, em trobava necessitat d'un reforç interior. De forma casual vaig entrar a la pàgina web de l'Obra i em va interessar de seguida: s'hi parlava d'alguna cosa que personalment necessitava. Em vaig posar en contacte amb l'Obra i vaig participar en un curs de recés. Em va enriquir molt, i em va fer reflexionar sobre l'esperit d'humilitat, la veracitat, l'afany per passar ocults... Ser com l'acer per dins i com el vellut per fora. Veig el missatge de sant Josep maria modern i atractiu al mateix temps, com si l'hagués formulat per a mi, que estic immers en el món. **La meva cooperació es tradueix en ajudar en coses concretes, en petiteses, segons les necessitats**. Per exemple, ajudo a què cada mes puguem tenir el dia de recés a Martin: per a mi representa una gran alegria».

Mirovslav Mazuch

Viu a Martin (Eslovàquia). És jutge. És casat i té quatre fills.

OFEREIXO LA MALALTIA

«Des del principi, vaig saber que la meva malaltia seria una ocasió per apropar-me més a Déu i em vaig organitzar per poder seguir assistint als cercles i a les xerrades de doctrina cristiana. **He après a oferir la malaltia a Déu per diverses intencions. I en tinc moltes: els membres de la meva família, el Sant Pare, el Prelat de l'Opus Dei**. El fet d'oferir la meva malaltia em sosté. En comptes de considerar el constant patiment, miro de ser feliç».

Chikaodili Rosemary Nnoli

Viu a Lagos (Nigèria).

ELS DETALLS QUE NO ES VEUEN

«Vaig rebre el Baptisme i la Confirmació de petit, però no tenia coneixements profunds sobre la fe. Un amic em va proposar que assistís als recessos mensuals i, a poc a poc, vaig anar descobrint les raons de la fe. Treballo en un taller de cotxes: pinto molts vehicles que han estat reparats després d'un accident i, en cada encàrrec, demano a Déu una intenció particular. Sovint treballo amb parts del cotxe que no es veuen, però, com que ofereixo la feina com una pregària, m'entusiasma prestar atenció als detalls en aquestes zones. **Aprendre com aplicar la fe catòlica d'una manera pràctica i ensenyar-ne els altres és una cosa que trobo realment atractiva i que m'ajuda a que la meva relació amb Jesucrist sigui més profunda**».

Gavin Dixon

Va néixer a Sligo (Irlanda) i viu a Dublín.

MAI NO ÉS TARD

«Vaig trigar anys a completar la meva conversió. Fins aleshores havia viscut creient-me en el bon camí, amb un Déu ajustat a la meva mida. Però a través de coneguts vaig anar aprenent allò que era la vida cristiana. El 2008, una amiga de l'Opus Dei em va facilitar un lloc on formar-me i preparar-me per fer la Primera Comunió i rebre la Confirmació, amb classes setmanals que em donaven personalment. Quan em van convidar a ser cooperadora, em va semblar convenient donar suport de forma efectiva, preguntant perquè molts com jo es poguessin beneficiar. Per mi és un regal de Déu i una oportunitat meravellosa d'ajudar a fer l'obra de Déu. **Com que vaig rebre la Primera Comunió als 37 anys, puc dir que mai no és tard per trobar la veritable felicitat**».

Patricia Lafuente

Viu a Asunción (Paraguai). És periodista.

CAMÍ DE CONVERSIÓ

«Ser cooperador és per a mi un clar camí de conversió, **que m'ha portat a adquirir l'alegria interior de sentir-me veritablement fill de Déu**. M'ha obert la ment i el cor a l'estupenda experiència de viure cada dia algun minut en contacte directe amb Nostre Senyor. Ara no hi ha dia que no faci una breu visita al Santíssim Sagrament i, si no aconsegueixo trobar una mica de temps per estar en companyia del Senyor en la pregària, el trobo a faltar. Les tardes lliures que de tant en tant em deixa la feina les dedico a la família: gràcies a sant Josep-maria he entès la importància –i la bellesa– d'alleujar les fatigues que suporta la meva dona en atendre les necessitats dels nostres sis fills».

Giuseppe Messina

Viu i treballa a Palerm (Itàlia). És arquitecte.

L'ALIMENT DE LA MEVA ÀNIMA

«Per a mi, ser cooperadora significa tractar de millorar la meua vida, sobretot espiritualment: la formació és l'aliment de la meua ànima. M'atrau molt aquesta idea bàsica de sant Josepmaria que **tots podem i hem de ser sants a través de la vida diària, fent petits passos cada dia**. Per això podem rebre abundantment l'ajuda espiritual necessària».

Susanne Ruzsics

Viu a Kilchberg, prop de Zuric (Suïssa).

CASUALITAT I CAUSALITAT

«Sóc enquadernador. Casualment, van arribar a les meves mans diversos exemplars de Camí, Forja, Amics de Déu i altres obres de sant Josepmaria. I causalment, mentre els restaurava, el seu contingut es va convertir com en una llavor que va anar creixent dins meu. **Sovint vénen amics al taller i m'expliquen els seus problemes. Potser no els dono una solució, però puc orientar-ne el rumb**. Així, paradoxalment, el meu lloc de lluita és el meu taller d'enquadernació, sempre protegit per la imatge de sant Josepmaria. Els amics se'n porten sovint algun bon consell d'aquest sant».

Juan Carlos Bordoli

Viu a Montevideo (Uruguai). És enquadernador i restaurador de llibres.

DE LA CURIOSITAT A LA FELICITAT

«Vaig néixer als afores de Sant Petersburg. Els pares eren professors, gent bona i honorada però, com la majoria dels qui van créixer a la Unió Soviètica, no parlaven de Déu als fills. En el meu primer contacte amb la fe, allò que més em va atraure va ser la confiança que em produïa el testimoni de persones que confessaven Jesucrist, però el meu món interior canviava poc. Per a mi, Déu era una cosa més, la qual només recordava en moments de dificultat. Tot va canviar el 2007, quan la noia que tenia cura del meu fill va començar a portar-lo a l'església catòlica de Sant Joan Baptista de Puixkin; jo, moguda per la curiositat, no vaig trigar a anar-hi també. La Santa Missa em va tornar una felicitat que només havia experimentat en la infància. A partir del 2008, algunes persones del Centre de l'Obra a Moscou van començar a organitzar un recés a la nostra parròquia. **En els recessos mensuals, i llegint les obres de sant Josepmaria, vaig entendre que ser cristiana no significa només visitar al Senyor una hora cada diumenge, sinó viure constantment en presència de Déu**. Aquest any vaig deixar el meu lloc de treball en una empresa prestigiosa de la meua ciutat i vaig començar a treballar a l'editorial Pedra Blanca, que va sorgir com a iniciativa de dos sacerdots i que publica i difon llibres d'espiritualitat en rus. La meua nova empresa és més petita, però el repte és molt més bonic. Encara que puguin sorgir dificultats, tinc la convicció que Déu és més fort que les circumstàncies».

Natasha Zubova

Viu a Sant Petersburg (Rússia). És editora.

Niger Foundation Hospital

ENUGU [NIGÈRIA]

El Niger Foundation Hospital, amb seu a Enugu, és un projecte sanitari que es proposa millorar la salut dels habitants del sud-est de Nigèria. Al llarg dels anys, aquesta zona del país s'ha enfrontat amb problemes de salut greus, per exemple: alts índexs d'infeccions, escassetat de centres mèdics i de personal sanitari, etc.

El projecte va iniciar-se el 1993 en uns locals provisionals. En el primer any operatiu, van ser atesos més de 10.000 pacients i, cada any, aquest nombre ha anat augmentant. El creixement del nombre de beneficiaris palesà la necessitat de comptar amb instal·lacions més grans i adequades. Amb aquesta finalitat va començar, el 1996, una campanya de captació de fons rebuda amb entusiasme i secundada tant per benefactors locals com per institucions internacionals.

Gradualment, es van fer realitat noves instal·lacions. Actualment, l'hospital proporciona serveis sanitaris primaris i secundaris, entre d'altres, en els àmbits de la medicina interna, cirurgia general, ginecologia, obstetrícia, ortopèdia, urologia, radiologia i fisioteràpia.

Campus Muengersdorf

COLÒNIA [ALEMANYA]

A Alemanya, un sol nom, Campus Muengersdorf, engloba tres institucions universitàries diferents, amb una inspiració cristiana profunda: l'International College, el Domestic Management Center i el Conference Center.

La primera d'aquestes institucions proporciona residència a estudiants i promou una formació cultural. Compta amb un programa d'activitats que ofereix la possibilitat d'intercanvi intel·lectual entre els diferents camps del saber, i és punt de trobada entre professors i estudiants.

El Domestic Management Center és un centre de formació professional per hostaleria i economia de la llar, on s'aposta pel treball en equip, la centralitat de la persona, l'aprofitament del temps i l'organització i la flexibilitat en la gestió. Són valors que, units a la formació tècnica, permeten respondre als requeriments sol·licitats en els càrrecs de les professions de servei i recursos humans.

Mitjançant conferències, tertúlies i seminaris oberts a tot tipus de públic, el Conference Center –també part del Campus Muengersdorf– ofereix reflexions sobre qüestions d'actualitat i oportunitats de dialogar amb professors i experts del món de l'economia, la teologia, l'art, la música, etc.

Harambee: Tots junts per L'Àfrica

L'Associació Harambee Africa International va néixer amb motiu de la canonització de sant Josepmaria. Des del 2002, promou iniciatives d'educació a l'Àfrica subsahariana i activitats de comunicació i sensibilització a la resta del món.

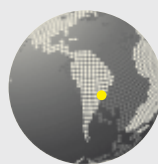
En el seu primer decenni, gràcies als donatius de milers de persones, Harambee ha sostingut 33 projectes (escoles, programes de formació de mestres i altres activitats socials) a Angola, Burkina Faso, Camerun, Costa d'Ivori, Guinea Bissau, Kenya, Madagascar, Moçambic, Nigèria, República Democràtica del Congo, Rwanda, Sierra Leone, Sud-àfrica, Sudan i Uganda.

Amb la inspiració del missatge de sant Josepmaria, Harambee ha encunyat el lema "fer escola, no fer escoles": la seva actuació no es limita a construir edificis, sinó que procura també incidir de manera particular en els mestres africans.

En l'actualitat, l'Associació treballa establement a Itàlia, França, Espanya, Portugal, Holanda, Irlanda i Estats Units (www.harambee-africa.org).

Centre Educacional i Assistencial de Pedreira (CEAP)

SÃO PAULO [BRASIL]

El Centre Educacional i Assistencial de Pedreira va néixer el 1985, a partir d'un ideal comú d'alguns professionals i estudiants: millorar les condicions socials del districte de Pedreira, un barri al sud de São Paulo, on els joves i adolescents d'entre 10 i 18 anys s'enfrontaven als greus riscos de la marginació, les drogues i la delinqüència juvenil. En aquests anys, el CEAP ha rebut 22 premis i diversos títols de reconeixement.

El CEAP ofereix cursos bàsics d'Electricitat Residencial i Industrial, Ajudant d'Informàtica Aplicada, Telemàtica i Telecomunicacions, a més de cursos d'Administració, que duren dos anys. El 95% dels alumnes ha trobat feina en acabar els estudis, i un 4% ha assolit llocs de direcció o s'ha convertit en un petit empresari. Més de 400 empreses tenen en plantilla algun treballador format en aquests cursos.

El treball s'estén a les famílies dels alumnes mitjançant els programes "Educació, Nen i Família" i "Formació, Adolescent i Família", amb els quals cada any més de 500 famílies reben assistència mèdica i odontològica.

SANT JOSEPMARIA

UN SANT PROPER

Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer va néixer el 9 de gener de 1902 a Barbastre (Espanya), en una llar cristiana. No li va mancar, des de ben petit, l'experiència del dolor: en menys de quatre anys van morir tres de les seves germanes petites i es va arruïnar el negoci familiar. Tanmateix, aquests successos no li van fer perdre l'alegria ni la confiança en Déu.

El 28 de març de 1925, als 23 anys d'edat, va ser ordenat sacerdot a Saragossa. Va oferir la primera Missa per l'ànima

del seu pare, mort quatre mesos abans. Des d'aquell dia, la seva vida va girar al voltant de la celebració eucarística, de la qual treia força per a tota la seva activitat pastoral.

La primavera de 1927, es va traslladar a Madrid. Va desenvolupar una intensa tasca sacerdotal en una institució benèfica que atenia pobres i desvalguts. En aquest context de lliurament a Déu i als altres, el Senyor li va fer veure l'Opus Dei el 2 d'octubre de 1928, mentre assistia a uns dies de recés espiritual.

«De Moisès, el llibre de l'Èxode (33, 11) diu que Déu parlava amb ell "cara a cara, com un amic parla amb un amic". Em sembla que, tot i que el vel de la discreció amaga algunes petites senyals, hi ha fonament suficient per poder aplicar molt bé a Josepmaria Escrivà allò de "parlar com un amic parla amb un amic", que obre les portes del món perquè Déu pugui fer-se present, obrar i transformar-ho tot».

Cardenal Joseph Ratzinger

Tertúlia a Castelldeusa (Barcelona, Espanya) el 1972.

El 1946, sant Josepmaria va traslladar la seva residència a Roma, com a conseqüència del caràcter universal de l'Opus Dei, i també com a manifestació d'unió al Pontífex Romà. Des de la Ciutat Eterna, va treballar intensament al servei de l'Església, a la qual tant estimava, estenent l'apostolat de l'Opus Dei arreu del món.

Va morir el migdia del 26 de juny de 1975. El 6 d'octubre de 2002 va ser canonitzat pel papa Joan Pau II. Les despulles són venerades a l'església prelatícia de Santa Maria de

la Pau, a Roma.

Des del dia de la seva mort, van començar a arribar a la seu de la prelatia de l'Opus Dei, a Roma, relats de favors atribuïts a la seva intercessió: conversions, decisions de practicar a fons la fe cristiana, guariments, favors materials... La seva vida i ensenyaments són inspiració i ajuda per a centenars de milers de persones, que es confien a la seva intercessió, com a un amic al qual s'acudeix per enfortir-se en la fe.

COM UNA GASOLINERA

«Vaig néixer i vaig créixer en una zona de tradició luterana. El 19 d'abril de 2005, el meu oncle em va comentar que acabaven d'eleger un alemany com a Papa i, per curiositat, ja que mai no m'havia interessat pel catolicisme, vaig posar la televisió. D'aleshores ençà, no vaig poder deixar de pensar en allò que havia dit el Papa i vaig començar a pensar sobre la fe i l'Església. Vaig comprar el Catecisme de l'Església Catòlica i ràpidament vaig trobar resposta a preguntes que sempre m'havien inquietat. Un dia, navegant a la web d'una gran distribuïdora de llibres, em va cridar l'atenció un titulat Camí i, en llegir-lo, vaig saber que el meu lloc era a l'Església Catòlica. Vaig posar-me en contacte amb la parròquia més propera i el 2007 vaig rebre el sagrament de la Confirmació. Vaig comprar més llibres de sant Josepmaria i em vaig informar sobre l'Opus Dei a través del web. D'aquesta manera, vaig saber que es presentaria una biografia de sant Josepmaria a Colònia i vaig decidir anar-hi amb el pare. **Al poc temps vaig començar a assistir a diverses activitats de formació; m'adonava que suposaven un enriquiment per a la meua vida, de manera especial els recessos. Jo els descriuria com una gasolinera on un carrega l'ànima per avançar a través de la vida corrent.** Aviat vaig sentir la necessitat de fer alguna cosa més per l'Obra i, després de parlar amb els amics que hi havia conegut, vaig decidir fer-me cooperador».

Christian Wilke Viu a Falkenstein (Alemanya). És infermer. Treballa en una presó.

TOT AMB UN SOMRIURE

«D'ençà que vaig començar a assistir a alguns mitjans de formació, vaig tenir moltes vegades la impressió de consumir constantment, sense poder donar res a canvi. Ara, com a cooperadora, puc donar alguna cosa, però sobretot rebo ajuda per procurar santificar la meua vida quotidiana i fer-ho tot amb un somriure. Per mi és un repte viure amb fidelitat la pregària, organitzar i ordenar la vida diària: aixecar-se, resar, nens, compres, tasques de la casa, enfrontar-se amb muntanyes de roba, cuinar... en definitiva, treballar amb prioritats i amb més ordre. Una de les coses més importants que he après és a descobrir Déu en el proïsme, en aquells que m'envolten, en els qui pateixen, en els necessitats i també en la bellesa i la felicitat d'una relació. **Meditant el missatge de sant Josepmaria, he vist com una persona alliberada del seu egoisme és lliure, generosa i aporta riquesa humana en la relació amb els altres.**»

Maria Spenger Viu a Graz (Àustria). És professora de parvulari.

EL PRIMER BENEFICIAT SÓC JO

«Potser soni una mica egoista, però entenc que ser cooperador és un bé, principalment, per a mi. Gairebé no entenc la meua vida sense fer apostolat, sense sentir-me part de l'Obra. Moltes vegades em descobreixo repetint frases i anècdotes de sant Josepmaria. **Hi ha dos trets del seu esperit que m'atrauen especialment: el coratge per enfrontar-se a coses que són fora del nostre abast i per acceptar-ne d'altres que no ens agraden, i la confiança de saber que estem en les mans de Déu, que no som res sense Ell,** però que amb Ell podem dur a terme fins i tot aquelles empreses que ens superen. Aquests dos trets s'uneixen en un, el més important: la pregària, la unió amb Déu».

Alejandro Emilio Canale Becker Viu a Buenos Aires (Argentina). Treballa a la llar comunitària "La Trobada" i a la Fundació Mapfre.

SENSE ESPERAR RES A CANVI

«Sant Josepmaria va influir molt en la meua vida. El seu exemple de servir sense esperar res a canvi em va moure a ser promotora rural de Condoray –una obra corporativa de l'Opus Dei– i, per tant, a dedicar-me a ajudar les persones perquè es valguin per si mateixes i es desenvolupin. A més, aquest sant m'ha concedit molts favors. Per exemple, **Naomi, la meua filla, va néixer gràcies a un favor de sant Josepmaria: uns metges, a causa del meu estat de salut, m'aconsellaven que avortés, però la meua família i jo demanàvem el miracle a través de la seva intercessió** i Déu ens el va concedir. M'havien fet signar un document en què aquests metges rebutjaven la responsabilitat d'allò que em pogués passar, però Naomi va venir al món. Un altre favor és el fill que em va arribar a la maduresa: com agraïment per tants favors, porta el nom de Josemaria».

Raquel Morán Viu a Perú. És mestressa de casa i té 5 fills.

FRASES ESCRITES PER A MI

«Pocs mesos abans de defensar la tesi, vaig descobrir la fe cristiana. Posteriorment, vaig aconseguir dos llocs de treball raonablement bons, però m'adonava que em mancava alguna cosa. Puc fer coses més grans i més interessants –pensava–. Cercant una escapatòria a aquest camí sense sortida, vaig trobar a Internet diverses cites de sant Josepmaria. Eren paràgrafs curts, però cridaven l'atenció i m'impulsaven a actuar. Aquelles frases se'm figuraven escrites precisament per a mi. **Quan vaig aprendre a trobar Déu en la quotidianitat, va canviar la meua relació amb la feina: es va incrementar la qualitat i l'exigència que jo mateix m'imposava, perquè vaig comprendre per què ho feia.** Ara em sembla impossible fer nyaps o acabar una tasca amb l'únic objectiu d'esborrar-la de la llista de pendents, ja que, primer de tot, es tracta d'un treball per al Senyor».

Sergei Biziukhin Viu a Riazan (Rússia). És ortodox. Treballa com a historiador.

EN UNA CONGREGACIÓ RELIGIOSA

«El 1985 vaig tenir la sort de conèixer monsenyor Álvaro del Portillo, primer successor de sant Josepmaria, que va ser per a mi un veritable pare i un valuosíssim conseller: em va ajudar molt en els anys decisius del nostre itinerari jurídic. En els anys que van seguir al Concili, vaig rebre de l'Obra moltíssim suport per mantenir el nostre desig de perseverar fidelment en la Doctrina de l'Església i en la nostra observació religiosa. En veure que ens beneficiàvem tant de l'atenció espiritual de l'Obra, em va semblar que la millor manera de correspondre i agrair era amb el nostre compromís formal de pregària. D'aleshores ençà, cada comunitat que fundava demanava ser nomenada cooperadora de l'Opus Dei. La nostra cooperació consisteix principalment en la pregària. **Cada dia oferim la nostra vida per la santificació dels sacerdots i en la nostra intenció són especialment presents les tasques apostòliques de l'Opus Dei.** Per a mi, aquesta cooperació significa sobretot donar suport a una obra de Déu en l'Església i rebre'n els beneficis espirituals, encara que l'orientació de l'Obra és molt diferent de la d'una consagració religiosa, tots cerquem la santedat de vida a la qual el Senyor ens crida i, en aquest camí, és molt important que ens donem suport mútuament respectant la varietat dels nostres carismes».

Mare María Jesús Velarde Viu al convent de les Filles de Santa Maria del Cor de Jesús a Galapagar (Espanya). És la Fundadora i Superiora General d'aquest Institut de Dret Pontifici.

DES DE LA CUINA

«Vaig decidir ser cooperador en veure la resposta de lliurament a Déu de sant Josepmaria i l'esperit de família que ha difós: moltes vegades penso que gràcies al sí que va donar al Senyor som tots aquí. D'aleshores ençà, tota la meua família i la meua feina han canviat: quan veig dues-centes persones menjant a un saló, li demano al Senyor per ells i veig que és una forma directa de connectar amb Déu; **en elaborar un gran plat, demano al Senyor que m'inspiri per fer-ho molt bé i que cobreixi les necessitats dels seus destinataris, i li dic: va per a Tu**».

Juan Pedro Espinosa Sánchez

Viu a Múrcia (Espanya). És empresari d'hostaleria i President de l'Associació de Caps de Cuina de la Regió de Múrcia.

ESPERANT AL VIETNAM

«El primer que vaig conèixer de l'Opus Dei va ser Camí, el llibre del seu fundador, que em va donar el capellà de la parròquia. El missatge de la possibilitat de ser santa a través de la feina em va tocar el cor. Aquest llibre va esdevenir el meu guia espiritual durant el temps que vaig passar a la universitat. El 1997, vaig començar a assistir a xerrades mensuals i cercles a Ho Chi Minh City, i vaig ser nomenada cooperadora. Al principi érem cinc que assistíem als mitjans de formació. Ara som trenta. Ajudem en la traducció al vietnamita dels materials de les classes de doctrina cristiana i també fent traducció simultània durant els recessos i altres activitats. **Reso sempre per l'Obra i espero que aviat pugui començar la labor estable al Vietnam**».

Pham Kim Uyen

Viu a Tan Bien (Vietnam). Treballa en un departament de recursos humans.

AL CINEMA I AL TEATRE

«Als actors ens sorgeixen amb freqüència problemes de consciència i necessitem fortalesa per viure d'acord amb la fe; renunciar a una obra amb contingut immoral pot suposar perdre l'oportunitat d'aconseguir altres treballs en el futur. **Acostumo a encomanar-me a sant Josepmaria quan he d'exigir canvis en el guió d'una pel·lícula i, de vegades, he aconseguit grans millores**. També aprofito els llargs assajos de les obres de teatre per parlar amb els col·legues de professió sobre el sentit de la vida, la família, èxits i fracassos...».

Adam Woronowicz

Viu a Varsòvia (Polònia). És actor de teatre i cinema.

TROBAR EL CAMÍ RECTE

«Em vaig convertir l'abril de 2005, en seguir per televisió els últims dies de la vida de Joan Pau II. **Va succeir en el meu interior alguna cosa que no es pot descriure: un dolor, un anhel de Déu, de trobar de nou el camí recte, que va esdevenir tan fort i evident que immediatament vaig començar el fantàstic viatge de retorn a la fe.** Un dia, a la Catedral Catòlica d'Estocolm, em van presentar un sacerdot que em va parlar de l'Opus Dei. Vaig començar a anar a un centre, on vaig participar en recessos, en meditacions, en la Santa Missa... El missatge de sant Josepmaria m'ha fet créixer molt com a persona, dona, mare, filla, amiga. La meua vida té un nou sentit des que sé que la santedat és assolible per tots i que podem ajudar els altres a través de la nostra feina».

Caroline Israelsson

Viu a Estocolm (Suècia). És arquitecta d'interiors.

MÉS ENLLÀ DE LA UTOPIA

«En l'època soviètica, encara que estava prohibit parlar de religió, els meus col·legues i jo teníem la intuïció que el treball humà tenia rellevància divina. **La crida de sant Josepmaria a la santedat a través del treball és quelcom clau en la nostra societat.** Però la feina ben feta és fonamental, no només per al desenvolupament personal, sinó també per a tota la humanitat, perquè ajuda a unir els homes. Sant Josepmaria ens ha ensenyat que cada cristià ha de fer la feina amb perfecció, ja que només un treball així pot oferir-se a Déu i pot convertir-se en camí de purificació i de santificació; això ens permet ser co-creadors amb Déu».

Yuri Simonov

Viu a Moscou. És professor de física teòrica i director d'un laboratori de física nuclear.

CADA ALUMNA ÉS UN TRESOR

«Vaig conèixer l'escola Nagasaki Seido quan portava quatre anys funcionant. Em va agradar l'oratori perquè, tot i que no sóc cristiana, vaig estudiar en un col·legi catòlic i cada matí anava a resar abans de les classes. Nagasaki Seido em va atreure per l'ambient, acollidor i familiar, i per la manera com les professores es dedicaven a les alumnes. De seguida vaig desitjar treballar amb aquestes persones. **El missatge de sant Josepmaria em fa veure a cadascuna de les meves alumnes com un tresor i em mou a ajudar-les, respectant la seva personalitat, perquè en el futur siguin persones útils a la societat.** Agraieixo que els meus dos fills hagin pogut estudiar a Seido. Ara que són adults, porten gravat al cor el lema de l'escola: "llibertat i responsabilitat: possumus!". Em fa gràcia veure com en qualsevol assumpte, sigui gran o petit, afronten les dificultats dient: possumus!».

Mitsuko Hori

Viu a Nagasaki (Japó). Està preparant-se per rebre el Baptisme.

Pontificia Universitat de la Santa Creu ROMA [ITÀLIA]

Realitzada per monsenyor Álvaro del Portillo, seguint un antic projecte de sant Josepmaria, va iniciar les activitats el 1984, i va comptar amb l'impuls del beat Joan Pau II. Actualment, al voltant de 1500 estudiants –sacerdots i candidats al sacerdoci, religiosos i laics, homes i dones– provinents de més de 70 països, van a les aules de les quatre facultats –Teologia, Filosofia, Dret Canònic i Comunicació institucional– i de l'Institut de Ciències Religioses. L'emplaçament a Roma és una manera de palesar de forma més intensa un aspecte de la llum fundacional de l'Opus Dei: el servei a l'Església universal.

La Universitat se sosté gràcies a les aportacions de nombrosos benefactors escampats arreu del món, amb creences religioses i possibilitats econòmiques diversíssimes.

Kenthurst Study Centre SYDNEY [AUSTRÀLIA]

Kenthurst Study Centre, als afores de Sydney, és un centre que acull activitats diverses de tipus acadèmic, cultural i espiritual. Es va construir amb l'aportació de moltes persones de tot el país que, amb les donacions, continuen ajudant a mantenir-la. Entre els cursos que s'han desenvolupat en els últims anys, destaca "Llums i ombres", un cicle de conferències a càrrec del Creston College, dirigit a dones professionals i estudiants. També s'han tingut seminaris sobre el postmodernisme, l'ètica empresarial, la Doctrina Social de l'Església Catòlica, la comunicació, la família i la moda.

Al llarg de l'any, Kenthurst acull nombrosos cursos de recés espiritual per a tot tipus de persones. S'organitzen també, per a bisbes i clergat diocesà, seminaris que inclouen, entre altres activitats, fóruns de discussió sobre casos d'actualitat i conferències. El 2008, Benet XVI va passar a Kenthurst uns dies de pregària i de descans, abans de la Jornada Mundial de la Joventut a Sydney.

El servei i atenció del centre estan a càrrec de personal expert i qualificat, que persegueix crear un ambient de llar tant en el menjar com en la neteja de la casa. D'altra banda, Kenthurst ofereix l'oportunitat de realitzar pràctiques a algunes alumnes d'Hospitalitat i Organització d'Esdeveniments de Kenvale College.

1

Què és un cooperador de l'Opus Dei?

Els cooperadors són homes o dones que, sense formar part de la prelatura de l'Opus Dei, ajuden de diverses maneres als seus apostolats. Per ser cooperador no es requereix una vocació específica. En general, són parents, amics, companys de treball, etc., dels fidels de la Prelatura, o bé persones que reben algun benefici espiritual de l'apostolat de l'Opus Dei, o que s'adonen de la gran tasca de promoció humana i social que es realitza a través de les diverses tasques apostòliques de l'Obra. Poden ser també cooperadors cristians no catòlics, persones d'altres religions, o aquelles que no en professin cap.

2

Què comporta ser cooperador de l'Opus Dei?

La comesa dels cooperadors és col·laborar –espiritualment o materialment– amb les iniciatives apostòliques de l'Opus Dei. L'ajuda espiritual es pot concretar en l'oració, diària si és possible, per l'Opus Dei i els seus apostolats. L'aportació material consisteix en col·laborar amb el seu treball en alguna tasca apostòlica de la Prelatura o en l'ajuda econòmica. A més, els qui ho desitgen, participen en els mitjans de formació cristiana que proporciona la Prelatura.

3

Quins beneficis reben els cooperadors?

Els fidels de l'Opus Dei resen cada dia per tots els qui d'una manera o altra ajuden o han ajudat la Prelatura. En determinades ocasions, a més, els sacerdots de la Prelatura ofereixen la Missa per les ànimes dels cooperadors difunts. D'altra banda, la Santa Seu ha concedit unes indulgències que els cooperadors catòlics lucren, en unes determinades dates de l'any, si, a més de complir les condicions establertes per l'Església, renoven, per devoció, les seves obligacions com a cooperadors.

4

Com es nomena algú cooperador de l'Opus Dei?

El Vicari Regional de l'Opus Dei nomena cooperador a una persona que ho desitja, a proposta d'un fidel de la Prelatura. Un cop aprovada la proposta, es notifica a l'interessat; aquest és cooperador –o cooperadora– des del dia en què se li comunica el nomenament. Precisament aquest dia, un cooperador catòlic pot guanyar indulgència plenària, amb les condicions habituals.

«Sou vosaltres els qui feu tot i a tot arreu passa el mateix. Sou encantadors. Sabeu respondre a Déu, donar-li gust i ajudar, perquè salvem ànimes. Déu us beneixi. Gràcies! Gràcies! Gràcies!».

Sant Josepmaria

Oficina d'Informació de l'Opus Dei. 2012
Via Laietana 44, pral. bis 1a
08003 Barcelona
Tel: (34) 93 418 21 07
Fax: (34) 93 268 86 04
barcelona@opusdei.org
www.opusdei.cat